

handler om ganske andre Ting, ikke skrevet et eneste Ord derom. Naar man altsaa anfører en saadan Konklusion ud af Brevet om, at han ikke har hørt noget som helst, skulde man jo tro, at der i Brevet stod noget om, at han ikke har hørt noget til det, men der staar absolut intet derom. Der staar, at han har rakt Haanden ned fra Tribunen for at hjælpe en fuld Mand op, og saa var der en anden, der fik ham ned. Jeg synes altsaa, at man rettest kunde sige, at det er et ukorrekt Referat af Sæns Sørensens Skrivelse af 28de April 1895. Og naar der endvidere staar i Sæns Sørensens Brev, at han var deroppe, lige før der sluttedes, staar der jo ikke i Brevet, at han har set Borgmesteren komme eller Valgbestyrelsen samles, og saa kan man ikke ud af dette Brev — Breve have jo for Resten slet ikke Beviskraft — slutte noget som helst. Og naar paa samme Spalte refereres til Redaktør Højmark af Skanderborg, at han heller ikke ved noget bestemt om Tidskriften, vil jeg blot henpege paa den ganske mærkelige Omstændighed, at hverken den sejrende Kandidat Hr. Oluf Sørensen eller den faldne Kandidat Hr. Sæns Sørensen eller Klageren Redaktør Højmark ere blevne førte som Vidner, og de vare dog til Stede og bo lige derved. Hvorfor ere deres Erklæringer ikke komne til Forhørsprotokollen? Det kan ligge i, at de ikke have haft Lejlighed til at udtale sig, og det er jo Ting, som man ikke stikker Næsen i, naar der ikke kaldes paa en.

Jeg gaar derefter over til Mindretallets Betænkning, Sp. 1273, hvor Folketingets Praksis omtales. Jeg vil gerne vente et Øjeblik, inden jeg kommer til Omtalen af Folketingets Praksis, thi der bliver jeg nødt til at gaa tilbage til tidligere Betænkninger og Forhandlinger her i Salen, og jeg vil gerne vente med det, til jeg har gaaet Betænkningen igennem. Samme Spalte staar der: „Efter hvad der under Forhøret er ophlyst og fremgaar af de foreliggende Stemmelister, er der paa Valgtribunen den 9de April afgivet i alt 19 Stemmer . . .“, og saa bliver der opgjort, hvorledes der er blevet stemt. Hertil vil jeg sige, at der i Forhøret intet ophlyses desangaaende. Der er Politirapporter og Sognefogedrapporter, men de ere ikke juridiske Bevismidler. Der er ikke i Forhøret ophlyst hverken, hvor mange Stemmer der ere afgivne, eller hvorledes disse Stemmer ere faldne. Naar vi derfra gaa over til Flertallets Replik, som er delt i 4 Punkter, ville ærede Medlemmer have set, at det første Punkt er af mig berørt, idet jeg nemlig straks ved mit Foretags Begyndelse har givet en Oversigt over,

hvornaar Klagen er indkommen, og hvornaar den er sendt til Forhørsdommeren, at den har foreligget for ham, længe før han begyndte Forhøret, og at den af ham først er fremlagt til Protokollen den sidste Dag og afvist under Hensyn til en af Borgmesteren afgiven Embedserklæring. Det andet Punkt, hvor vi sige, at Mindretallets Fremstilling af Indholdet af Forhørsprotokoller og Skrivelser i meget væsentlige Punkter maa betegnes som ukorrekt, ville de Herrer se, at jeg ved min Vandring gennem Mindretallets saa saare lange Indstilling har gjort opmærksom paa, hvor jeg er stødt paa saadanne ukorrekte Referater, og at den af Mindretallet paaberaabte Folketings-Praksis angaaende tvivlsomme Valg er væsentlig anderledes, skal jeg tillade mig at komme tilbage til, naar jeg kommer til Folketingets Praksis. Jeg skal derefter gaa over til en Dokumentation af, hvorledes Folketingets Praksis er i dette og lignende Tilfælde, og her skal jeg da navnlig henholde mig til de Vidnesbyrd, som de to Betænkninger fra Aalborg Valget 1872 og Aarhus Valget 1882 indeholde, samt fremdrage Ytringer fra Talere her i Salen og særlig fra de daværende Ordførere, der maatte kunne behjælp Folketingets Stilling. Ved Folketingsvalget i 1872 blev daværende Justitsminister Klein valgt med et meget ringe Stemmeovertal — saa vidt jeg husker 9 — mod Claus Johansen. Der blev indgivet Klage, og under denne blev der ophlyst forskellige Misligheder fra Valgbestyrelsens Formands Side; det var daværende Borgmester Stricker. Særlig blev det ophlyst, at han havde givet en Tidsfrist, inden han sluttede Valget, ganske saaledes som Borgmester Thiele ses at have gjort ved Skanderborg Valget kun med den Forstel, at Borgmester Stricker var sig bevidst, at han gjorde det og det trods en given Protest og stod med Uret i Haanden og sørgede for, at denne Frist ikke blev overstreden. Det, der stiller nærværende Valg saa ilde, er det, at den, der har givet Fristen, ikke indrømmer, at Fristen er bleven givet, og altsaa heller ikke paa nogen mulig Maade kan have vaaget over, at Fristen er bleven overholdt, thi deri ligger en Mulighed for, at ligesom af de Folk, vi have til Vidne, een er gaaet bort for at gaa til sin Vært, der var gigtvæg, en anden gaaet bort for at faa Al, en tredje for at finde en Vælger, men ikke fandt nogen, og atter en gaaet for at lede efter Sæns Mikkelsen, Svinsager, men først fandt ham, da han kom tilbage, saaledes kunne mange være gaaede bort i Tillid til Borgmesterens Ord om, at der var givet $\frac{1}{2}$ Times